

Förordning om producentansvar för batterier;

utfärdad den 30 oktober 2008.

Regeringen föreskriver¹ följande.

1 § Denna förordning är meddelad

1. med stöd av 15 kap. 6 § miljöbalken i fråga om 14–20 och 32 §§,
2. med stöd av 15 kap. 7 § miljöbalken i fråga om 12, 13, 21, 22 och 32 §§,
3. med stöd av 2 § lagen (1990:1332) om avgifter för miljöfarliga batterier i fråga om 24 och 25 §§, och
4. i övrigt med stöd av 8 kap. 13 § regeringsformen.

Definitioner

2 § I denna förordning avses med

batteri: en källa till elektrisk energi som består av en eller flera battericeller och där energin genereras genom direkt omvandling av kemisk energi,

industribatteri: ett batteri som är utformat uteslutande för industriell eller annan yrkesmässig användning eller som används i elektriska fordon,

bilbatteri: ett batteri som är utformat för att användas till ett fordon's startmotor, belysning eller tändningssystem och inte är ett industribatteri, och

bärbart batteri: ett batteri som är förslutet och bärbart och inte är ett industribatteri eller bilbatteri.

3 § I denna förordning avses med

producent: den som genom att yrkesmässigt överlåta eller på annat sätt yrkesmässigt tillhandahålla ett batteri släpper ut batteriet för första gången på den svenska marknaden, och

insamlingsystem: system som en producent upprätthåller eller är ansluten till och dit avfall som utgörs av batterier kan lämnas för att på producentens vägnar transporteras bort och återvinnas eller bortscaffas.

4 § Med *batteridirektivet* avses i denna förordning Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/66/EG av den 6 september 2006 om batterier och

¹ Jfr Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/66/EG av den 6 september 2006 om batterier och ackumulatorer och förbrukade batterier och ackumulatorer och om upphävande av direktiv 91/157/EEG (EUT L 266, 26.9.2006, s. 1, Celex 32006L0066).

ackumulatorer och förbrukade batterier och ackumulatorer och om upphävande av direktiv 91/157/EEG².

5 § I övrigt har termer och uttryck i denna förordning samma betydelse som i 15 kap. miljöbalken och avfallsförordningen (2001:1063).

Förordningens syften och mål

6 § Denna förordning syftar till att batterier ska utformas och framställas på ett sådant sätt att uppkomsten av avfall förebyggs och, i fråga om det avfall som ändå uppkommer, att producenter ska tillhandahålla system för insamling av avfallet, att batterierna kan återvinnas och att förordningens mål för insamling, särskilt omhändertagande och återvinning ska nås.

7 § Förordningens mål för insamling är

1. att 95 procent av det totala antalet sålda bil- och industribatterier som innehåller bly samlas in,
2. att 95 procent av det totala antalet sålda bil- och industribatterier som inte innehåller bly samlas in, och
3. att 75 procent av det totala antalet sålda andra batterier än de som avses i 1 och 2 samlas in.

8 § Förordningens mål för särskilt omhändertagande och återvinning är

1. i fråga om batterier som innehåller kvicksilver, att 98 procent av batteriernas kvicksilverinnehåll omhändertas särskilt,
2. i fråga om batterier som innehåller bly, att 65 procent av batteriernas genomsnittsvikt återvinns med högsta möjliga återvinningsgrad av blyinnehållet,
3. i fråga om batterier som innehåller nickelkadmium, att 75 procent av batteriernas genomsnittsvikt återvinns med högsta möjliga återvinningsgrad av kadmiuminnehållet, och
4. i fråga om andra batterier än de som avses i 1–3, att 50 procent av batteriernas genomsnittsvikt återvinns.

Tillämpningsområde

9 § Denna förordning ska inte tillämpas på batterier i utrustning som

1. används i samband med skydd av viktiga säkerhetsintressen hos en medlemsstat i Europeiska unionen, vapen, ammunition eller krigsmateriel, om utrustningen har tillverkats för ett specifikt militärt ändamål, eller
2. är avsedd att sändas ut i rymden.

10 § Bestämmelser om att kommuner ska svara för transport samt återvinning eller bortskaffande av hushållsavfall finns i 15 kap. 8 § miljöbalken. Detta ansvar inskränks av bestämmelserna i denna förordning endast i fråga om avfall som med stöd av förordningen lämnas till en ansvarig producent eller till ett insamlingsystem som avses i 16 §.

11 § Bestämmelser om förbud mot att yrkesmässigt saluföra, överlåta eller till Sverige föra in vissa miljöfarliga batterier finns i förordningen (1998:944) om förbud m.m. i vissa fall i samband med hantering, införsel och utförsel av kemiska produkter.

Anmälningssplikt

12 § Innan en producent släpper ut batterier på marknaden ska producenten göra en anmälan till Naturvårdsverket. Anmälan ska innehålla

1. producentens namn, adress och person- eller organisationsnummer,
2. uppgift om vilket eller vilka insamlingssystem för batterierna som producenten avser att använda sig av, och
3. en beskrivning av hur producenten avser att fullgöra sina skyldigheter enligt denna förordning.

Om producenten avser att samordna sitt producentansvar enligt denna förordning med ett producentansvar enligt förordningen (2005:209) om producentansvar för elektriska och elektroniska produkter eller förordningen (2007:185) om producentansvar för bilar, ska anmälan innehålla uppgift om detta.

Märkning

13 § En producent ska se till att de batterier som producenten släpper ut på marknaden är märkta i enlighet med det som anges i bilagan.

Skyldighet att ta hand om batterier

14 § En producent ska ta hand om batterier som blir avfall.

15 § Skyldigheten att ta hand om batterier enligt 14 § gäller inte under ett kalenderår då producenten på marknaden släpper ut

1. mindre än 1 kilogram kvicksilverbatterier,
2. mindre än 2 kilogram kadmiumbatterier,
3. mindre än 250 kilogram blybatterier som vart och ett är tyngre än 3 kilogram,
4. mindre än 100 kilogram blybatterier som vart och ett är lättare än 3 kilogram, och
5. mindre än 50 kilogram andra batterier än sådana som avses i 1–4.

16 § En producent ska fullgöra sin skyldighet enligt 14 § genom att se till att det finns ett eller flera lämpliga insamlingssystem för batterier.

17 § I fråga om bilbatterier som blir avfall utanför en yrkesmässig verksamhet och i fråga om bärbara batterier ska en producent fullgöra skyldigheten enligt 14 § genom att ta hand om batterierna utan ersättning.

18 § Den som i yrkesmässig verksamhet tillhandahåller blybatterier som vart och ett överstiger tre kilogram ska ta emot sådana batterier som lämnas till verksamhetsutövaren.

I fråga om batterier som verksamhetsutövaren inte har sålt gäller skyldigheten i första stycket endast batterier i en sådan mängd som står i rimlig proportion till den mängd batterier som verksamhetsutövaren tillhandahåller.

19 § Ett insamlingssystem som avses i 16 § ska anses lämpligt om det

1. är lättillgängligt och ger god service åt hushåll, kommuner och andra som kan antas vilja lämna batterier till systemet,

2. underlättar för hushåll och andra att sortera ut batterier från annat avfall,

3. finns insamlingsplatser med lämplig geografisk spridning med hänsyn till batteriernas förväntade användning, befolkningstäthet och andra omständigheter,

4. är utformat så att de som hanterar batterierna i systemet inte utsätts för hälso- eller säkerhetsrisker på grund av batterierna,

5. tar emot batterier av det slag som systemet är utformat för oavsett batteriernas kemiska sammansättning eller ursprung,

6. är tillgängligt för alla producenter på icke-diskriminerande villkor, och

7. innebär att de producenter som är anslutna till systemet tillsammans tar ansvar för en lika stor andel av det uppkomna avfallet i Sverige som motsvarar de anslutna producenternas sammanlagda marknadsandel.

För service åt kommuner enligt första stycket 1 ska insamlingssystemet innebära att batterier kan lämnas till insamlingssystemet, eller hämtas av någon som företräder insamlingssystemet, på någon av de platser som den berörda kommunen har anordnat för hantering av batterier. Kommunen och producenten får komma överens om avvikelser från detta krav.

Ett insamlingssystem som uppfyller kraven i förordningen (2005:209) om producentansvar för elektriska och elektroniska produkter, förordningen (2007:185) om producentansvar för bilar eller förordningen (2007:193) om producentansvar för vissa radioaktiva produkter och herrelösa strålkällor ska anses lämpligt för batterier som ingår i de produkter som förordningarna omfattar.

20 § En producent ska fullgöra sin skyldighet enligt 14 § genom att se till att batterier som har lämnats till det eller de insamlingssystem som avses i 16 § transporteras bort, förbehandlas, återanvänds, materialåtervinns eller tas om hand på annat sätt som är godtagbart från miljösynpunkt.

Skyldighet att lämna upplysningar om batteriernas innehåll och omhändertagande

21 § En producent ska för varje kalenderår redovisa till Naturvårdsverket

1. de typer och mängder batterier som producenten har släppt ut på marknaden i Sverige,

2. den mängd batterier som har samlats in i insamlingssystem enligt 16 § och återvunnits eller bortskaffats eller förts ut från Sverige för återvinning eller bortskaffande,

3. i vilken grad hanteringen av batterier når målen för särskilt omhändertagande och återvinning i 8 §, och

4. hur producenten har uppfyllt sina skyldigheter enligt denna förordning.

Första stycket 4 gäller inte hur insamlingen lokalt uppfyller kraven i 19 och 20 §§.

I fråga om uppgifter om återvinning eller bortskaffande som har skett utanför Europeiska unionen ska producenten kunna visa att batterierna har hanterats på ett sätt som motsvarar kraven i batteridirektivet.

Rapporteringen enligt första stycket får samordnas med rapportering som sker enligt förordningen (2005:209) om producentansvar för elektriska och elektroniska produkter och förordningen (2007:185) om producentansvar för bilar.

22 § En producent ska informera dem som använder batterier om

1. de potentiella effekterna på människors hälsa och miljön till följd av de ämnen som förekommer i batterier,

2. innebörden av den märkning som avses i bilagan,

3. skyldigheten att enligt bestämmelserna i avfallsförordningen (2001:1063) sortera avfall som utgörs av batterier och om hur sorteringen ska gå till,

4. de insamlingssystem som användarna har tillgång till, och

5. hur användarna kan bidra till återvinningen av batterier.

Informationen ska vara uttömmande och lämnas på ett sådant sätt att den når dem som kan antas vilja lämna batterier till producenten eller till ett insamlingssystem.

Producenten ska samråda med kommunerna om hur informationen ska lämnas lokalt. Om man i samrådet finner att det är lämpligt, får informationen lämnas genom kommunen när den informerar hushållen och andra om avfallshanteringen.

Register

23 § Naturvårdsverket ska i ett register sammanställa de uppgifter som producenter har lämnat enligt 12 och 21 §§.

Avgift för vissa miljöfarliga batterier

24 § En producent av slutna nickelkadmiumbatterier ska betala en avgift med 300 kronor per kilogram slutna nickelkadmiumbatterier som producenten släpper ut på marknaden. Avgiften ska täcka samhällets kostnader för insamling, sortering, transport och bortskaffande av sådana batterier. Avgiften ska betalas till Naturvårdsverket.

25 § Om det finns särskilda skäl, får Naturvårdsverket i det enskilda fallet besluta att avgiften ska sättas ned eller efterskänkas.

Fondering och användning av avgiftsmedel

26 § Naturvårdsverket ska fondera de medel som betalas in enligt 24 §.

27 § Om det finns medel i den fond som avses i 26 §, får ersättning ur fonden ges till en kommun eller en producent eller den som har anlitats av kommunen eller producenten för

1. kostnader för sortering, återvinning eller bortskaffande av slutna nickelkadmiumbatterier, och

2. kostnader för information om hanteringen av nickelkadmiumbatterier.

Medlen får också användas för att täcka Naturvårdsverkets kostnader för hantering av avgiften och för kostnader som är hänförliga till upprättande och administration av det register som avses i 23 §.

28 § Frågor om ersättning ur fonden prövas av Naturvårdsverket.

Rapportering och tillsyn

29 § Naturvårdsverket ska fullgöra de uppgifter i fråga om rapportering till Europeiska kommissionen som framgår av artiklarna 10, 12 och 22 i batteri-direktivet.

30 § Bestämmelser om tillsyn och avgifter finns i 26 kap. miljöbalken, förordningen (1998:900) om tillsyn enligt miljöbalken och förordningen (1998:940) om avgifter för prövning och tillsyn enligt miljöbalken.

Bemyndigande

31 § Naturvårdsverket får meddela de föreskrifter som behövs för verkställigheten av 12, 19, 21 och 22 §§.

Straffbestämmelser

32 § Till böter döms den som med uppsåt eller av oaktsamhet inte fullgör sina skyldigheter att

1. se till att batterier är märkta enligt vad som följer av 13 §, eller

2. ta hand om batterier enligt vad som följer av 14 och 16 §§.

Den som har brutit mot ett vitesföreläggande eller ett förbud vid vite enligt 26 kap. miljöbalken får inte dömas till straff enligt denna förordning för gärning som omfattas av föreläggandet eller förbudet.

Till ansvar enligt denna förordning döms inte om gärningen är belagd med straff enligt 29 kap. miljöbalken.

Överklagande

33 § Bestämmelser om överklagande finns i 19 kap. 1 § miljöbalken.

1. Denna förordning träder i kraft den 1 januari 2009 då förordningen (1997:645) om batterier ska upphöra att gälla.

2. Om det finns medel som har betalats in till Naturvårdsverket enligt den upphävda förordningen, får medlen användas för

a) ersättning till den som enligt 14 § denna förordning har samlat in och fått kostnader för att sortera, återvinna eller bortskaffa batterier som innehåll-

ler bly, kadmium eller kvicksilver och som kan antas ha släppts ut på marknaden före den 1 januari 2009,

b) återbetalning av avgifter för batterier som har förts ut från Sverige, om batterierna har släppts ut på marknaden före den 1 januari 2009, och

c) att betala Naturvårdsverkets kostnader för prövning av frågor om utbetalning av medlen.

3. Naturvårdsverket får meddela föreskrifter om att ersättning enligt 2 ska ges med schablonbelopp som bestäms med hänsyn till såväl den hanterade mängden och kostnaden för hanteringen som en bedömning av hur stor andel av den hanterade mängden som kan antas ha släppts ut på marknaden före den 1 januari 2009.

4. Naturvårdsverket prövar frågor om medelsanvändning enligt 2.

5. I fråga om det insamlingsmål som anges i 7 § 3 är det tillräckligt att insamlingen uppgår till 65 procent senast den 26 september 2012 och 75 procent senast den 26 september 2016.

6. I fråga om det återvinningsmål som anges i 8 § 4 är det tillräckligt att målet nås senast den 26 september 2010.

På regeringens vägnar

ANDREAS CARLGREN

Egon Abresparr
(Miljödepartementet)

Märkning av batterier

Batterier ska vara märkta med följande symbol.

Symbolen består av en överkryssad soptunna på hjul. Symbolen ska finnas på ett synligt ställe, vara tydligt läsbar och outplånlig.

Symbolen ska täcka minst 3 procent av ytan på batteriets största sida. Symbolen ska dock inte vara större än 5 x 5 centimeter. För cylinderformade batterier ska symbolen täcka minst 1,5 procent av batteriets yta.

Batteriet behöver inte märkas med symbolen, om batteriet är så litet att 3 procent av batteriets yta är mindre än 0,5 x 0,5 centimeter och symbolen i en storlek av minst 1 x 1 centimeter i stället placeras på batteriets förpackning.

Ett batteri som innehåller

- mer än 0,0005 viktprocent kvicksilver ska märkas med Hg,
- mer än 0,002 viktprocent kadmium ska märkas med Cd, eller
- mer än 0,004 viktprocent bly ska märkas med Pb.

Hg-, Cd- eller Pb-märkningen ska placeras under soptunnesymbolen och vara minst en fjärdedel så stor som soptunnesymbolen.